

EELK KADRINA KATARIINA KOGUDUSE HÄÄLEKANDJA

ELULÄTE

märts 2026 nr 125

SÕNA

Inimene ei ela üksnes leivast, vaid inimene elab kõigest, mis lähtub Issanda suust. 5Ms 8:3

MÕTE

Selle lausega tõrjus Jeesus ühe kiusatustest (loe Mt 4,4) kõrbes. Ta tsiteeris Pühakirja.

Tõesti, inimene on enam, kui inimloom. Ta on loodud Jumala näo järgi ja vajab peale söögi ja sigimise eluks veel midagi. Ta vajab oma Loojat, vajab Jumalat. Selleks vajab ta omakorda Lunastajat, kes selle jumalanäolisuse inimeses taastaks ja annaks talle tagasi ta elu. Igavese elu - nagu Jumal seda algselt oli mõelnud.

PALVE

Hea Jumal! Täname Sind lunastuse eest Jeesuses Kristuses, kes meie eest suri ja üles tõusis surnust ning taastas ühenduse Sinuga! Aamen

PÜHAD KADRINA KIRIKUS

29.märts kl11 Palmipuudepüha

3.aprill kl11 Suur Reede

5.aprill kl11 Ülestõusmisepüha

12.aprill kl11 Ristimine ja leeripüha

APRILLI LEHES ALGAB UUS JÄRJEJUTT: VANAVABRIKU LUGEMISKLUBI

Aprilli lehes algav põnev järjejutt, keskendub juba lugejaile tuttavaks saanud pastor Ploompuu keerulisele elusaatusele. Kui kevadvaheajal tuleb Ploompuule ootamatult külla vennatütar Astrid, elavneb elu Nõgesnõmme alevikus kohe ja üllatavalt kiiresti. Koos onuga alustatakse Ploompuu juures lugemisklubiga, mis hakkab harilikult koos käima kord nädalas ja mille osalejad saavad olema sama mitmekesised, kui elu ise.

Lugemisklubi vaieldamatuks huviobjektiks saab aga loomulikult Astrid. 21-aastane noor soostub kandma ainult rohelist värvi rõivaid, ninaneeti, kübaraid, võrkkindaid ja nakatab oma elujaatava hoiakuga kõiki, sealhulgas ka vana füüsikaõpetajat Helmurt Tungalt, kes säärasest eputamisest üldse aru ei paista saavat.

Kas põlvkondade vahelised erinevused ühendavad või hoopis lahutavad, seda kõike saategi lugeda, armsad lugejad. Jutu on kirjutanud Karin-Kristel Hansson.

Jumalateenistused toimuvad kirikus iga kuu 2. ja 4. pühapäeval algusega kl 11. Tere tulemast!

Skänni QR
ja toeta oma
kodukogudust
AITÄH!

XIV osa

Võimatu oli öelda, milliste tunnetega Lauri Linnar järgmisel keskpäeval pärast Toivo Ummelase ärasaatmist koju suundus. Tõsi, rahvast ju oli ja ärasaatminegi oli väärikas ja rahulik. Kogu kabel oli valgete kalladega ehitud ja kõik püüdsid või vähemalt üritasid noormehe kohta midagi sooja ja helgelt ütelda. Laurile tundus kõik korraga võltsina. Miks hakatakse lahkunu kohta häid sõnu otsima alles siis, kui teda meie keskel enam ei ole? Ja pilvepiiril ka ei ole. Kusagil ei ole. Toivo Ummelas oli nüüd vaid nimi graniitplaadil ja mitmekümmne aasta pärast ei mäletata ehk sedagi. Lauril oli ammu tundmus, et kalmistukultuur, kui selline oli hääbumas. Saaks aga kuidagi kiiresti ühele poole selle tüütu ja kurva asjaga. Selliseks vist oli kujunenud enamus inimeste mõtteviis. Siiski, koju ei olnud Lauril veel mitte mingisugust tahtmist minna. Hakka veel selle Herbertiga puid maid jagama, kui eneselgi tuju sant. Poiss oli tõsise dilemma ees. Kuhu edasi? Parki, bussijaama, vana vabriku juurde? Lauri otsustas vana vabriku, ainukese Nõgesnõmme tänava kasuks. Isegi samm oli täna kuidagi raske. Noormees astus ja mõõtis sammudega maad ja oligi vana vabriku juures. Mitmel korral olid nad siin Diina ja Holgeriga jalutamas käinud, aga nüüd viis tädil Margaret tüdruku kohe endaga pärast Toitsi matuseid Tartusse. Laurile tähendas see millegi lõppu. Jäädavalt ja teadlikult, sest ega ta oleks osanud Diinat ka kuidagi lohutada. Kui rohelise samettriidega ülelöödud sark Toivoga autosse oli tõstetud, et seda krematooriumi viia, oli too mustaks värvitud juustega daam Laurile kõrva sosistanud:

“Minu vennatütre jätab sa heaga rahule! Tal veel kool lõpetamata. Mõista seda, kui suudad.”

Ja Lauri oli ehmunud ja tagasi tõmbunud.

Viimasel ajal ei saanud Lauri täiskasvanutest üldse aru. Kõigil oli kiire, oldi närvilised ja oma kõigutamatus eneseteadvuses nii kõiketeadjad. Laurile tegi see haiget. Endalegi ootamatult oli poiss vabrikule üsna lähedale jõudnud. Selle mõned aknad olid vineeridega kinni löödud ja ühel katuseotsal paistis kasvavat saar. Nooruke vitsake küll, aga siiski saar. Lauri pöördus tagasi. Nüüd ei jäänud küll tõesti muud üle, kui viimast korda koju naasta. Kaks kohvrit oli ta juba eile õhtul ära pakkinud ja pime Holger koos ema Laiviga lubanud tal mõne aja väikese üüri eest nende Kroonuaia ühetoalises korteris elada. Lauri tundis seletamatut ärevust, kui kodu poole suundus. Ta ei plaaninud isegi viigikaid ja V kaelusega kasmiirkampsunit seljast võtta. Läheb bussile samades riietes. Aga kui Herbert juhtub kodus olema, ütleb ta talle lihtsalt head aega ja Tartusse jõudes helistab kohe ema Klaarikale. Mõtles ta üldse õigesti? Ammusest ajast oli poisile teada Herberti noriv toon kõige suhtes, mida tema Lauri, vähegi ette võttis. Poiss teadis väga hästi, milline oli kasuisa siis, kui tal nii öelda kilk peas on. Justkui ei oleks Laurit siis üldse olemas. Herberti kiituseks võis siiski seda öelda, et purjus peaga oli ta vaikne ega jauranud. Aga isegi see ei meeldinud noormehele.

Kuidagi tühi oli olla. Pintsli kasuisa sellistel hetkedel kätte muidugi ei võtnud, väitis vaid poisile, et näe, mitte ei tule vaimu peale.

Nende veel ühise korteri ukse taga kohmites Lauri kaua. Ta tõstis üles kulunud jalamati ja ennäe, võti oligi selle all. Järelikut polnud Herbertit kodus. Lauri astus sisse ja vedas kaks rataste ja sangadega kohvrit trepikotta. Ongi kõik. Holgeri ema oleks üsna üllatunud vist, nähes, et Lauri praegune varanatuks mahutub vaid kahte kohvrissi. Aga poiss ei hoolinud sellest. Lauri väljus trepikojast ja jooksis siis veel hetkeks tagasi, tahtes olla veendunud, et ta ukse ikka korralikult lukku oli keeranud. Vana harjumus, millest poiss siamaani polnud loobunud. Siis hakkas ta bussijaama suunas liikuma. Varane märtsipäike oliere ja pani poisi silmi kissitama. Räästad tilkusid ja hallil kruusal võis märgata musta jääd. Ja äkki, poiss seisatas, et paremini näha! Kas need kaks tulijat seal nurgal ei olnud mitte tema kasuisa Herbert ja Aime, see matsakas naabrinaine vanast pastoraadist? Ja Aime, oh appi, hoiab Herbertil veel käest kinni nagu viieaastaselt ja pühib taskurätiga mehe palgeilt pisaraid. Vaat, sulle siis mees! Täiskasvanu kehas laps, aga mitte mees, nii mõtles Lauri ja tundis, kuidas ta kael üleni kuumaks lõi. Noormees pööras silmad ja häbenes. Jah, häbenes sellist juba kätteõpitud abitust, millega eeldati saada kaastunnet. Nüüd siis ka tema kasuisa. Küllap toob see naabrinaine Aime Herbertile “ilusate sõnade” eest veel pudeligi poest kätte! Mõtlemata, analüüsivalt. Ei, mõtles poiss. Sellisest elust tuleb lahti lasta, välja astuda. Herberti sõltuvus pole minu probleem! Ma olen noor ega võta kogu maailma sõltlaste probleeme enda kanda.

Tartusse jõudes otsustas poiss ka Holgeriga korralikult ära leppida, sest toetavad inimesed on elus kullahinnas. Oska neid ainult vääriliselt austada.

LÕPP.

Jutustus on kirjutatud märtsis 2022.

AVATUD PIIBEL- JUMALA SÕNA VALGUS.

Hea, lehelugeja,

Kevadkuule omaselt on päevades juba rohkem valgust. Jumala Sõna kutsub iga inimest aga iga päev sellesse raamatusse süvenema ja seda valgust enda sees kasvatama. Kuidas? Jeesus ütleb selgelt Johannese evangeeliumis järgmist: “Mina olen maailma valgus. Kes järgib mind, ei käi pimeduses, vaid temal on elu valgus.” (Jh. 8:12) Seega, Jeesus Kristus sündis valguseks kogu maailmale. Ta ei jäänud lihtsaks lapsukeseks sõimes, keda käisid kummardamas nii karjased kui kolm tarka, vaid ta sündis valgustama maailma läbi õpetuse, mõistujuttude, ütluste, mis on kirja pandud Uue Testamendi nelja evangeeliumi. Viimaks on Jumala Sõna Tema ise. Sama Johannese evangeelium algab hümniga Sõnale, kes sai lihaks ja tuli maailma valgustama.

Keegi ei tule toime ilma valguseta. Taimed vajavad kasvamiseks piisaval määral valgust ja soojust. Et inimese usk võiks kasvada, vajab ta aga Jumala Sõna valgustust ja seda mitte ainult korra aastas või kuus, vaid igapäevaselt.

Sõbrad, kes meelitavad, laostavad moraalselt. Vaenlased, kes sõimavad, harilikult parandavad.

Augustinus